

בס"ד. ש"פ ויצא, ז' כסלו ה'תשמ"ח.

בלתי מוגה

וישכם לבן בכורך וינשק לבניו ולבנותיו גו' וילך וישב לבן למקומו ויעקב הלך לדרכו גו'¹, ומבואר בתורה אור (די חסידישע פרשה) ובתו"ח סוף פרשתנו² [ע"פ המאמר הידוע³ שהתורה מדברת בעליונים ורומזת בתחתונים], דמ"ש וישכם לבן בכורך קאי על בחי' הלוכך העליון שלמעלה, עד לעצמותו ומהותו ית', ומ"ש וינשק לבניו ולבנותיו קאי על המשכה מיוחדת לבחי' בניס ובנות שבסדר ההשתלשלות, בניס הם זכרים ומשפיעים ובנות הן נקבות דהיינו מקבלים, שכל סדר ההשתלשלות נחלק לכי' הענינים דמשפיע ומקבל, ושניהם הממסרות (איבערענגעבנקייט) בתכלית והשפעה מיוחדת. וענין זה נעשה בבורך של כל יום, שבכל יום בבורך נמשך בחי' לוכך העליון, נתינת כח מיוחדת מעצמותו ומהותו ית', וינשק לבניו ולבנותיו. ומכיון שכל המשכה תלוי' כעבודת האדם. למעשה ידיך תכסוף⁴, לכן צריך להיות גם עבודת האדם בדוגמת המשכה זו, וזהו שבכל יום בבורך הוא זמן עבודת התפלה, כמ"ש⁵ וישכם אברהם בבורך ויחבוש את חמורו גו', דענין חבישת החמור רומז לעבודת התפלה שענינה מלחמה עם חומר הגוף, דע"י עבודת התפלה נמשך בחי' לוכך העליון⁶.

וממשיך וילך וישב לבן למקומו ויעקב הלך לדרכו, ומבואר כדרושים הנ"ל⁷, דא"כ מסתלקת הארה זו דבחי' לוכך העליון, דזהו וישב לבן למקומו. שהארה זו נכללת בעצמותו, ויעקב הלך לדרכו, דבחי' יעקב הלך ונמשך בתורה ומצוות, דתורה אקרי דרך וד"ל, עכ"ל. והיינו, דלאחר סילוק הארה זו אז הוא זמן העבודה למטה. ויש להוסיף בזה, דלא רק שלאחר הגילוי וסילוק הארה אז הוא זמן העבודה למטה, אלא יתירה מזו, שדוקא לאחר סילוק הארה יכולה להיות העבודה למטה. ויש לומר הביאור בזה, דהנה בשביל עבודת האדם, מעשינו ועבודתינו⁹, צ"ל מציאות של אדם ומציאות העולם, וכמו בלימוד התורה, ובפרט בתורה שבע"פ, שצריכה להיות באופן דהבנה והשגה¹⁰ גם בשכל דנפשו הבהמית (ע"י שמבין הלימוד תחילה בשכל דנפש האלקית) באופן דיהוד נפלא שאין יתוד כמוהו¹¹, ועד"ז צ"ל העבודה בכירור גשמיות העולם, ולמעלה יותר וזיכך גשמיות העולם, ולמעלה יותר עליית הגשמיות שבעולם, שבשביל כל זה צ"ל מציאות

(1) פרשתנו (ויצא) לב, א"ב.
 (2) ד"ה וישכם לבן בכורך גו': בתו"א — כג, סעיף ואלך. בתו"ח — לד, רע"ד ואלך.
 (3) עשרה מאמרות מאמר חקור דין ח"ג פכ"ב.
 (4) ש"ת יג, ב ואלך. קס"א, א ואלך. וראה לקר"ש חכ"ג ס"ע 37 ואלך. וש"י.
 (5) איוב יד, טו.
 (6) וירא כב, ג.
 (7) בהבא לקמן — ראה תו"א שם כד, ב. תו"ח שם לו, ד ואלך.
 (8) תו"א שם, סעי' תו"ח שם לו, ב.
 (9) בתו"א שם.
 (10) ל' התניא דפ"ז.
 (11) הל' ת"ת לארה"ז ספ"ב.
 (12) תניא פ"ה

האדם והעולם. וכאשר מאיר לובן העליון בעוה"ז, אי אפשר שתהי' עבודת האדם בשלימותה, שהרי מאן דמחוי במחוג קמי' מלכא אין לו קיום¹². ולכן כתיב וילך וישב לבן למקומו ויעקב הלך לדרכו, דדוקא כאשר בחי' לובן העליון עולה ומסתלק למעלה, אז יכולים בני ישראל לעשות עבודתם בשלימות. וי"ל שזה גופא הוא הטעם לוישב לבן למקומו, הסתלקות בחי' לובן העליון, דמכיון שתכלית הכוונה היא שתהי' עבודת האדם, לכן צריך להיות וישב לבן למקומו, כדי שתוכל להיות עבודת האדם בשלימות.

והנה נתבאר לעיל שהתורה מדברת בעליונים ורומזת בתחתונים, וזוהו מוכן שענין זה (שלבן הוא בחי' לובן העליון שלמעלה, וממנו נמשך כח ביעקב), עיקב גם לכללות הסיפור ופרשתנו, עבודת יעקב בבית לבן וכו'. והנה עבודת יעקב בצאן לבן היתה באופן שהיו הצאן עקודים נקודים וברודים¹³. שענין זה כפי שהוא בעליונים (שממנו נמשך אח"כ בתחתונים) מורה על סדר ההמשכה דג' דרגות בגילוי אלקות¹⁴, תחלה בחי' עקודים שקאי על דרגא זו שבה כל האורות עקודים בכלי אחד, ואח"כ בחי' נקודים המורה על עולם התהווה שבו עשר הספירות הם בבחי' נקודות, ואח"כ בחי' ברודים שקאי על עולם האצילות¹⁴. דזהו סדר ההמשכה דסדר ההשתלשלות. וכמו שהי' בצאן לבן כפשוטו, שכן נסדר הענין לכתחילה בין לבן ליעקב (אזי האט מען אָפּגערעדט). אמנם יעקב פעל שינוי והפיכה בזה, כפי שהוא בפשטות המקראות, וכן הוא גם ברוחניות הענינים, שישאר על ידי עבודתם עולים למעלה יותר, שפועלים שינוי בסדר השתלשלות. וזהו מ"ש¹⁵ והחליף את משכורתי עשרת מונים, דמתחילה הי' המדובר באופן מסויים, שזה קאי על גילוי האלקות כפי שהוא מצד סדר ההשתלשלות, אבל אח"כ נעשה ענין של ויחלף את משכורתי, למעלה מהמדירות והגבלות דסדר השתלשלות דעקודים נקודים וברודים¹⁶, וזה נמשך בבחי' עשרת מונים, היינו עשר כלול מעשר, שזהו מספר מאה¹⁷, מספר השלם (כמבואר בדרושים המבארים ענין מאה שנה)¹⁸. ובפשטות, שע"י עבודת ישראל משיכים למטה לא רק בחי' ברודים, עולם האצילות, אלא גם בחי' נקודים, האורות מרובים דעולם התהווה, ולמעלה יותר, מהבחי' דעקודים בכלי אחד, ועוד למעלה מזה, מבחי' לובן העליון עצמו, עצומ"ה ית', שזה נמשך למטה ממש.

והנה בתו"א שם¹⁹ במוסגרי כותב שלבן כפשטות (לבן דקליפה) מחליף משכורתו ממש ברמאות. והכוונה בזה בפשטות, דענין הג"ל (שבחי' לבן

(12) ראה תניגה ה, ב.

(13) פרשתנו לא, י.

(14) ראה גם תו"א בראשית ג, א. וככ"מ, ספר

הליקוטים ערך עקודים, נקודים ברודים. וש"נ.

(15) פרשתנו לא, ז.

(16) בהבא לקמן — ראה תו"א שם, ב. תו"ח שם

לת, א. ואילך.

(17) ראה פרש"י פרשתנו שם, תרי"ח שם לת, ב.

(18) ד"ה ויהיו חיי שרה מאה שנה גר': במאמרי

אדה"ז על פרשיות התורה (ע' קלא ואילך). ביאה"ז

לאדהאמי"צ, ביאה"ז ואוה"ז להצ"ע — ר"פ חיי

שרה. ד"ה ויהיו חיי שרה תשמ"א (קונט' כ"ף מ"ח

תשמ"ח) ס"ז. ועוד

(19) כד, ב.

מורה על לובן העליון שלמעלה וכו') הוא כמו שהוא למעלה. אמנם כפי שלבן נשתלשל למטה וכו', החליף את משכורתי עשרת מונים כפשוטו. אבל יש לפרש הכוונה בזה שמביא בתו"א שם שלבן בפשטות מחליף את משכורתי ממש ברמאות, הוא כדי לבאר שעבודת ישראל פועלת גם בלבן זה שלמטה, כי ישראל ע"י עבודתם מעלים גם את החושך ואת המרירות דעולם הזה, להפך חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא, שזהו ע"י עבודת התשובה. וכמבואר בכ"מ בדרושים המבארים ענין משיח עתיד לאתבא צדיקיא בתיובתא²⁰, שמעלת בעלי חשובה היא שפועלים גם בחושך העולם, ולכן כתיב²¹ ושכתי בשלום אל בית אבי, בשלום ב' שלום, כמ"ש²² שלום שלום לרחוק ולקרוב, לרחוק שנעשה קרוב²³, ואדרבה, השלום לרחוק נאמר לפני השלום לקרוב מחמת מעלת התשובה.

והנה המשכת בחי' הלובן העליון למטה היא באופן דיוחד נפלא, עד שהוא למעלה מגדר יחוד, כי היש הנברא והיש האמיתי נעשים דבר אחד²⁴, עם כל השטרועם שדבר, עד שזהו למעלה גם משטרועם, לא כרעש ה'²⁵, וגם למעלה מקול דקמה דקה²⁶, כי קול דממה דקה הוא בחי' הגילוי לנביא ע"י ראי' או שמיעה, משא"כ מה שהיש הנברא והיש האמיתי נעשה דבר אחד היינו שהיש הנברא נעשה היש האמיתי ממש שלמעלה מגדר לבן העליון ולמעלה מגדר עליון, כי אין עוד²⁷ ואין עוד מלבדו²⁸ (כמבואר בכ"מ²⁹ פרטי הענינים בזה), וענין זה נפעל גם בכל העולם כולו, ובפרט בישראל, שהיחוד דיש הנברא עם יש האמיתי הוא באופן נעלה יותר אצלם³⁰, וכידוע³¹ שפשטות העצמות שורה בפשיטות של כל אחד מישראל (וכידוע בזה גם מכ"ק מו"ח אדמו"ר³² על הפסוק אתם נצבים היום), ויחוד זה הוא בתכלית השלימות, למעלה לא רק מבחי' אחד אלא גם מבחי' יחיד³³, וי"ל שהוא ע"ד ההתאחדות שבמצות הקהל, הקהל את העם האנשים והנשים והטף³⁴, וכולם יחד מתאחדים בענין יראת ה'. וכל זה נמשך למטה ממש, בגשמיות כפשוטו, שהרי כן יהי' לע"ל (נשמות בגופים בלי כל הענינים שבינתיים) שהנשמה תהי' ניוונית מהגוף³⁵ מחמת מעלת הגוף ומעלת המעשה שהמעשה הוא העיקר³⁶, שהרי הכל ניתן בשביל הגוף והמעשה³⁷. והעיקר שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים, כגאולה האמיתית והשלימה, עם כל הפירושים שדבר.

(20) לקו"ת שמע"צ צ.ב. ב. שה"ש נ. סע"ב. וראה	(29) לקר"ש חכ"ה ע' 202 הערה 86. וש"נ.
חז"ג קנ"ג. ב.	(30) ראה שיחת ש"פ קרת תשמ"ו.
(21) פרשתנו כח. כא. וראה תו"א פרשתנו כא.	(31) שיחת י"ב תמוז תש"ז — לקו"ד ח"ג חצא.
רע"ד. תו"ח שם כו. א ואילך.	ב. וראה שיחת ש"פ שמות תשכ"ה.
(22) ישעי' נז, ט.	(32) שיחת ש"פ נצבים תש"ז. סה"מ תש"ז ע' 256 ואילך.
(23) ברכות לז. ב.	(33) ראה תו"א וארא נה. ב. אמרי בינה שער הק"ש פ"ה ואילך. ועוד.
(24) ביארה"ז לארה"א"צ מג. ג. ד"ה ולקחתם לכם תרס"א.	(34) וילך לא. יב.
(25) מ"א יט, יא.	(35) ראה המשך וככה תרל"ז פס"ח ואילך.
(26) שם, יב.	המשך תרס"ו ע' תקבת. ועוד.
(27) ואתחנן ד. לט.	(36) אבות פ"א מ"ז.
(28) שם, לה.	(37) ראה שיחת ש"פ משפטים תשמ"ו. וש"נ.